

**Η Μάρα Κωνσταντίνου
δημιουργεί την αίσθηση ενός
μικρού κοριτσιού, μόνου
μπροστά σ' έναν καθρέφτη,
που δίνει την παράσταση
των ονείρων της**

Της Νόνας Μολέσκη

Εκτιμώ ιδιαίτερα τους ηθοποιούς που τολμούν να εμφανιστούν σε μονοπαραστάσεις, να εκτεθούν ολοκληρωτικά, να κρατήσουν μόνοι τους τα νήματα επαφής με κάθε θεατή, να αναλάβουν όλη την ευθύνη της καλλιτεχνικής πρότασης. Αισθάνομαι ότι μέσα μου πριμοδοτώ τέτοιου είδους τόλμη και έκθεση, ξεκινώντας την προσωπική μου αξιολόγηση ήδη από έναν δεδομένο «βαθμό». Συχνά δικαιώνομαι, επειδή συνήθως ο ηθοποιός που αποφασίζει να περάσει από τέτοια δοκιμασία έχει δικαιολογημένη αυτοπεποίθηση, έχει πίστη στην αντοχή του και στο επικοινωνιακό χάρισμά του, αλλιώς δεν θα το διακινδύνευε.

**Απολαυστικός στις
τζαζ πινελιές του,
αλλά και με το
ελαφρύ χιούμορ σ'
όλη την παρουσία
του στη σκηνή
ο Σάββας Σάββα**

Στην προηγούμενη της δουλειά, στον θεατρικό μονόλογο «Ιφιγένεια εν Ουαλία», η Μάρα Κωνσταντίνου δοκιμάστηκε σε δύσκολο δραματικό ρόλο, όμως το κείμενο του Γκάρι Όουεν λειτουργούσε και ως θωράκισή της, ως σύμμαχός της, κερδίζοντας με την ποιότητά του το κοινό. Ως άλλη συμμαχική δύναμη λειτουργούσε η σκηνοθετική καθοδήγηση του Χρίστου Ζάνου. Αλλά στη μουσική παράσταση «Piano and Voice Chapters» παρακολουθούμε τη Μάρα Κωνσταντίνου χωρίς θωράκιση, κρίνοντας τη φωνή της, την ικανότητά της ως περφόρμερ, τη δουλεμένη της κίνηση, το επικοινωνιακό της ταλέντο, το γούστο της στις μουσικές επιλογές, το ευρηματικό παιχνίδι με τα αντικείμενα, την αίσθηση μέτρου στη δραματοποίηση του δρώμενου.

Τη μόνη, αλλά πολύ ουσιαστική βοήθεια της προσφέρει ο συνδημιουργός αυτής της μουσικής παράστασης μου-

«Piano and Voice Chapters»

σικοσυνθέτης Σάββας Σάββα, ο οποίος, έχοντας την εμπειρία συμμετοχής σε θεατρικές παραστάσεις, έχει βρει τη φόρμουλα να είναι ταυτόχρονα μέσα και έξω από τον «ρόλο» του, να μετατρέπει τον εαυτόν σε περσόνα του δρώμενου, χωρίς να χάνει την ταυτότητά του.

Απολαυστικός στις τζαζ πινελιές του, αλλά και με το ελαφρύ χιούμορ σ' όλη την παρουσία του στη σκηνή, αφήνει τη Μάρα Κωνσταντίνου να πρωταγωνιστήσει. Και αυτή όχι μόνο το καταφέρνει άριστα, αλλά και το απολαμβάνει. Και ναι μεν επικοινωνεί συνέχεια με το κοινό

στον τόσο ταιριαστό στις «ηλικίες» των μουσικών και των ενδυματολογικών επιλογών της χώρο του «Κοσμικού κέντρου Αντωνάκης», αλλά δημιουργεί και την αίσθηση ενός μικρού κοριτσιού, μόνου μπροστά σ' ένα καθρέφτη, που δίνει την παράσταση των ονείρων της.

Παράξενο, αλλά μαζί με τη μεθυστική για την ίδια χαρά της δημιουργίας, μεταδίδει και ένα συναίσθημα θλίψης και αυτοσαρκασμού, ειδικά στα συνδεδεμένα κείμενα, όπου αναγνωρίζεται και η φωνή του συνδημιουργού τους Κώστα Μαννούρη.